

Arjen juhlaa

Vauvakerho on viime vuonna ensimmäisen lapsensa saaneiden äitien yhteinen projekti. Samassa elämäntilanteessa olevien tapaaminen tiistaisin on joka kerta yhtä juhlaa, vakuuttavat Sanna Vieras ja Veikka (vas.), heidän takanaan Piia Salokangas ja Pipsa, Marja Virtanen, Minna Törmä ja Siiri, Anneli Mäki-Laurila ja Oskari, Katriina Markkula ja Juuli sekä Anne Syrjänen ja Maiju. SIVU 4

Kesällä päästään pesulle

Näillä nurkilla, missä muurari Jouni Järven-tausta ahkeroi nyt, päästään kesällä suihkuttelemaan. Houhajärven Leirimajan uuden majoitusrakennuksen työmaa on edennyt loppusuoralle.

SIVU 3

Vaella pääsiäiseen

Pääsiäisvaellus Via Dolorosa on vuoden tauon jälkeen taas kuljettavissa seurakuntatalossa. Tietoa hiljaisesta viikosta ja pääsiäisajan tapahtumista löydät tästä lehdestä.

SIVUT 6 ja 7

Kohtaamisten palapeliä

Marja Ritanen myy mielellään yhteisvastuutuotteita, kuten Ötökkäketto-palapeliä. Diakoniatyöntekijän päiväkirja paljastaa, että arki on muutenkin erilaisten kohtaamisten palapeliä.

SIVU 8

SAATTEEKSI

Torkkuherätys

O hikulkijan silmiin osuu Pispalassa Harjun kirkon kohdalla iskulause Torkkuherätys kirkossa kello 11. Tarkoitus on kaikeksi sanoa, että jumalanpalvelus alkaa tässä kirkossa tuntia normaalia myöhemmin. Vaihtuvilla ja hauskoilla ajatuksilla pyritään herättämään ihmisiä ajattelemaan uskoa ja elämää tai vaikka lähtemistä sunnuntaina kirkkoon.

Jumalanpalvelukseen ei nykyään ketään pakoteta, ei voi pakottaa. Penkkijärjestyksen aikana yritettiin sitäkin. Maailma oli silloin kovin toisenlainen. Auktoriteetteja oli totettava tai tuli tupenrapinat.

Vaikka haluaisimme kirkkojen yhä olevan täysiä, on suostuttava siihen, että niin moni tulee kuin haluaa. Kysymys on siis siitä, miten saada ihmiset haluamaan.

Yhä harvemmalle kirkossa käynti on nykyään säännöllinen tapa. Hopun vanhainkodin hartauksissa näemme, missä nyt on se väki, joka vielä äsken kävi sunnuntaisin kirkossa. Tilalle on tuki tullut uusia, nuoriakin, mutta vähemmän kuin oli näitä uskollisia.

Syitä on varmaan monia. Perhetilanteet, elämäntavat tai jumalanpalveluksen ajankohta vaikuttavat, mutta olisiko suurin syy kuitenkin mielenkiinnon puutteessa? Luterilainen jumalanpalvelus on sen sisäistäneille hyvä, mutta varsinkin lapsiperheille ja nuorille raskas ja pitkä.

Jumalanpalvelusuudistukseen ei tuonut toivottua tulosta. Jumalanpalvelus ei yksinkertaisesti houkuttele tarpeeksi suurta osaa seurakuntalaisista.

Yhtä viisastenkiveä asiaa ei ole. Tulikivenkatkuiset saarnat tuskin ovat ratkaisu, vaikka jotkut niin kuvittelevat.

Kahteen asiaan tulisi kuitenkin kiinnittää erityistä huomiota. Toinen on vapautunut ja iloinen ilmapiiri, jossa tapahtuu momentasista kohtaamista. Tämä voisi alkaa jo ovelta lämpimästä tervehtimisestä ja jatkaa polvistumiseen toisten vierelle ehtoollispöytään.

Joku tulee kirkkoon kaivaten läheisyyttä, joku ollakseen vain läsnä. Kaikille pitää olla tilaa. Siksi tunteiden hoitaminen pitää huomioida jumalanpalveluksen käytännön toteuttamisessa.

Toinen keskeinen tekijä on saarna. Jumalanpalvelus on kokonaisuus, mutta silti monet arvioivat sitä nimenomaan saarnan puhuttelevuuden näkökulmasta.

Joillekin tämä on tuttuun tapaan toistamista perinteisellä kirkollisella kielellä. Useimmille – etenkin paikkaansa kirkon penkissä hakeville – se on selkokielisten vastausten etsimistä elämän ja uskon kysymyksiin. Sanaa tässä ja nyt.

Hyvässä saarnassa Raamatun sanoma tulee ajankohtaiseksi ja omakohtaiseksi. Olen varma, että juuri tässä seurakuntamme papit tahtovat tehdä parhaansa.

Jumalanpalvelus on kuitenkin paljon enemmän kuin ihmisten toimintaa. Paraskaan pappi ja kanttori eivät tee sitä eläväksi. Sen tekee Pyhä Henki. Jumalanpalvelukseen ei pidä mennä tai sieltä jäädä pois siksi, että siellä on tietty pappi. Silloin sinne pitääkin mennä, kun tuntuu, että inhimillinen luonto panee vastaan. Ehkä juuri silloin Jumalalla on erityistä sanottavaa, ihmissananaa suurempaa.

Tavataan kirkossa – tervetuloa!

Osmo Ojansivu
Kirkkoherra

LUOTTAMUSHENKILÖLTÄ

Piirjo Silveri

Kuka? Tarmo Seppä, 55

Mikä? Maanviljelijä, lypsykarjatila, jossa hoidettavana alle 20 lehmää ja nuori karja. "Työ on sitovaa, vapaa-ajan ongelmia ei ole." Kirkkovaltuutettu (yksi neljästä Suodenniemen alueelta 2006 valitusta), kappelineuvoston varajäsen

Perhe? Vaimo Marja, tyttäret Laura, 19, Leila, 16 ja Karoliina, 11

Asuu? Kouraniemen kylässä; Suodenniemen kirkonkylään matkaa 6 km, Vammalaan 35 km

Harrastukset? Työn ja luottamustehtävien takia niille jää rajoitetusti aikaa, penkkiurheilu lähellä sydäntä. "Nuorempana tuli innolla urheilua ja jatkossa liikuntaan on kylä taas panostettava."

Muutoksesta muutokseen

Olen nyt vuoden harjoitellut vammalalaisen luottamushenkilön elämää. Kun vertaan aiempiin kokemuksiini suodenniemeläisenä valtuutettuna ja kirkkoneuvostolaisena, ero on melkoinen.

Pienessä seurakunnassa laivaa oli helpompi ohjata, mutta tiukka ja haavoittuva talous ei antanut sijaa harhaan ajoihin. Pelivara oli todella pieni.

Seurakunnallinen toiminta oli erittäin lämminhenkistä ja pienen ihmisen tarpeet huomioonottavaa. Vammala ei ole mikään jättiläinen, eikä sellainen tule olemaan 2009 aloitettava Sastamalaan. Ihmisläheisyys on myös täällä aina ollut ohjenuorana.

Toiminnallisia eroja tietenkin on, mutta ei kovin suuria. Seurakuntalainen huomaa niitä joissakin käytännön asioissa. Esimerkiksi jumalanpalvelusta ei ole Suodenniemen kirkossa aivan kaikkina pyhinä. Vaihtelua tuo myös seurakunnan työntekijöiden työkierto.

Rivivaltuutettu voi parhaiten vaikuttaa avaamalla suunsa kokouksissa.

Olen todennut, että istun todella seurakunnan korkeimmassa päättävässä elimessä. Tietetyt asiat ovat vahvasti värittäneet ensimmäistä valtuustovuotta – ja kaikki tietävät, mitä tarkoitan.

Hiippakunnan piispa on vierailut kahdesti Vammalassa ja ilmaa on yritetty kovasti puhdistaa. Toivon hyviä tuloksia ja sitä, että seurakunta voisi keskittyä olennaiseen ja tärkeään.

Työnteko seurakuntalaisten hyväksi olkoon kirkon päätehtävä. Kaikki sektorit lapsi- ja nuorisotyöstä ikäihmisten tarpeisiin pitää hoitaa mahdollisimman hyvin. Antakoon korkein tuolle työlle siunauksensa!

Sastamala tuo melkoiset haasteet. Kirkkojen määrä on laatuun Suomen ennätys ja muukin kiinteistömassa kasvaa melkoisesti. Uuden 33-jäsenen valtuuston työ ei ole helppoa, kun suunnittelemme laajan seurakunnan taloudenhoitoa ja toimintaa. Uskon, että hyvällä yhteistyöllä ja avoimuudella onnistumme pitämään kirkon lähellä ihmisen arkea.

Miten suodenniemeläisenä koin muutoksen, kun liityimme Vammalan seurakuntaan 2007? Osallistuin kunta-alueella vahvasti prosessiin, ja tiesin, että seurakunnan on tultava mukana.

Yhteinen historia sitoo meidät lujasti Sastamalaan, ja se vaikutti päätöksentekoon. Itselleni ei kertaakaan tullut mieleen, että olisimme väärällä tiellä. Korkeampi voima ohjasi taustalla ratkaisuumme.

Tuntuu, etten kovasti liioittele sanoessani "oli helppoa ja turvallista palata". Suodenniemellä taistelu tutkainta vastaan olisi pitkän päälle ollut turhaa ja toivotonta.

Ensi vuoden alusta Sastamala sitten herää uudelleen henkiin. Voimme olla nöyriä muutosten keskellä, ja toivoo siunausta sekä uudelle kaupungille että omalle rakkaalle seurakunnallemme.

Tarmo Seppä

Paanun sarja esittelee seurakunnan päättäjiä. Luottamushenkilöiltä-palstalla he kertovat ajankohtaisia kuulujuttuja.

Yksi Oskari ja kaksi Ainoa

Pyhässä kasteessa otettiin viime vuonna Vammalan seurakunnan yhteyteen 139 lasta, 82 poikaa ja 57 tyttöä.

Suosituin pojannimi oli Aaro, jonka neljät vanhemmat valitsivat vauvalleen.

Kolmesta tuli Arttu, Jesse, Lauri, Leevi ja Oliver, kaksi sai ensimmäiseksi etunimekseen Daniel, Eemeli, Eetu, Kalle, Mikael, Miro, Niklas, Onni, Oskari, Rasmus, Roni, Samuli, Veikko ja Ville.

Viime vuonna syntyneessä poikakatraassa on yksi Altti, Anselmi, Eelis, Ilmari ja Otto. Vanhat nimet tekevät paluuta, sillä heidän kaimoistaan suurin osa on syntynyt 1920–40-luvuilla.

Uudempaa nimimuotia edustavat esimerkiksi pienet vammalalaiset Eemi, Jere, Jerry, Jone, Tino ja Veikka.

Tyttöjen suosikkiniimiä olivat Aino, Maija, Neea, Pinja, Seela ja Vilma, joita on Vammalan vauvavuosikerrassa 2007 kaksi.

Perinteistä etunimikulttuuria edustavat yksi ikivihreä Anna, Anni ja Maria, sekä lisäksi Amalia, Amanda, Emma, Helmi, Helvi, Iida, Manta, Matilda, Meeri, Saara, Saima, Siiri ja Sanni.

Vammalassa yksivuotissynttäreitään viettävät tänä vuonna myös Tiitu, Tiltu ja Pipsa – samoin kuin Anette, Dania, Emmiina, Janita, Jemiina, Lucia, Neela, Nelly, Netta, Nita, Sagar ja Vivian.

Mäki-Laurilan perheen esikoispoika kastettiin 2007 Oskariksi.

Piirjo Silveri

NAULAN KANTAAN

Kirkon todistuksen Kristuksesta tulee olla yhteinen. Yhteyden rakentaminen ja ilmaiseminen on olennainen osa tätä todistusta. Toivottavasti strategian nimi "Meidän kirkko" ei ohjaa kirkon toimintaa sisänpäinkäänäntymiseen. Kirkko on olemassa niitä varten, jotka ovat vielä sen ulkopuolella.

Suomen Lähetysseuran johtaja

Seppo Rissanen
SLS:n blogissaan 26.1.

Sen sijaan, että papit epätoivoisesti yrittävät keksiä, miten saisivat ihmiset kirkolle, olisi paljon hedelmällisempää, että he notkaisivat senkin ajan ja energian verran netissä. Jokaisen papin työnkuvaan pitäisi kuulua viikoittainen, ellei peräti päivittäinen netissä notkuminen.

Viestintäjohtaja, päätoimittaja

Seppo Simola
Cruz 1/2008

Herätysliikkeet ovat olleet kirkollemme siunaus, mutta ovat luoneet myös asetelmaa, jossa moni on konenut syrjäytyneensä oikean kristillisyyden supermallista. Tarvitsemme nyt sellaista herätystä, joka ei jaa seu-

rakuntaa "heihin" ja "meihin", vaan tuo kaikki yhdessä Kristuksen eteen.

Tampereen piispa Juha Pihkala
Hiippakunta 1/2008

Samanlaiseen naisvihaan kuin kirkossa en ole törmännyt missään muualla ja olen työskennellyt metalliverssaallakin. Naisvihamielisyyttä ei ilmene pelkästään hisseissä ja alttarilla, vaan monella tavalla, esimerkiksi tervehditäänkö.

Kirkkoherra, kirjailija,
kolumnisti Hilikka Olkinuora
Aamulehti 13.2.

Tavallinen pappi

Karkun vs. kappalainen **Marita Tuomi**, 50, tahtoo olla ”tavallinen pappi”.

– Tässä iässä ei tarvitse enää esittää mitään. Olen tavallisen, hyvän työläiskodin kasvatti. Toivon, että kynnyksellä juttelemaan kanssani on hyvin matala. Haluan viedä evankeliumin sanomaa ja olla mukana ihmisten jokapäiväisessä elämässä.

Kuukausi sitten papiksi vihityn Tuomen oma elämä ei ole kulkenut tavanomaisinta latua.

Nuorena hän opiskeli kaupallista alaa ja erikoistui idänkauppaan. Ensimmäisessä työpaikassa Huurteella kului kahdeksan vuotta.

Sitten Tuomi päätti kokeilla jotain muuta. Hän perusti 1987 lastenpuikimon Nokialle, koska arveli, että sellainen voisi kotikaupungissa menestyä. Niin kävi ja Marita Tuomi pyöritti Villiviikariaan melkein kaksi vuosikymmentä.

”Kenen leirissä haluat olla?”

Yrittäjänaisen elämässä tapahtui 90-luvun alussa ratkaiseva käänne.

Hän ajoi pahan kolarin palatessaan Mäntästä kotiin. Auto meni rusinaksi ja lunastuskuntoon. Palomiehet paikalla päivittelivät, kun kuskille ei käynyt kuinkaan. Yleensä vastaavassa tilanteessa tilataan ruumisauto.

– Siitä alkoi etsikkoaikani. Mietin, mikä tarkoitus sillä oli, kun Jumala jätti minut henkiin. Miksi selvisin täysin vahingoittumatta? Yhtenä yönä Jumala lopulta laitoi seinää vasten ja kysyi, olenko hänen leirissään vai maailman. Vastasin, että hyvä on, tulen sinun puolellesi. Muistan päivänkin tark-

kaan, se oli 27.4.1992.

Aamulla Tuomi soitti Nokian kirkkoherralle, ja ohjautui sitten seurakunnan toimintaan mukaan. Kirkkovaltuutettuna hän oli 12 vuotta, lapsityön johtokunnassa kaksi kautta.

Teologian opinnot alkoivat kaihtertaa mielessä jo 1992, jolloin kauppias tilasi vanhoja pääsykoe-kysymyksiä. Haave jäi vuosikymmeneksi hautumaan, koska ei tunnut realistiselta järjestää asioita niin että tuosta vain rupeaisi lukemaan uutta alaa.

Kunnes...tammikuun viimeisenä päivänä 2004 rakennuksessa, missä Tuomen liike sijaitisi, syttyi raju tulipalo.

– Yhden illan aikana vedettiin matto sen alta, mitä olin 18 vuotta tehnyt. Kaikki tuhoutui.

Tuomi joutui ”pakkolomalle”, ja kuuli Jumalan kuiskauksen: tämä on nyt se sinun mahdollisuutesi.

Väitöskirja tekeillä

Tytär **Ilo** oli aloittanut 2003 teologian opiskelun Helsingissä, äiti starttasi vuotta myöhemmin Joensuussa. Samassa kaupungissa perheen poika **Olavi**, 21, lukee nyt oikeustieteitä. Kuoliopuoliso **Ilmari** on yksityisyrittäjä.

Marita Tuomi valmistui teologian maisteriksi kolmessa vuodessa.

– Pystyin keskittymään täysillä, nuoremmilla täytyy olla muuttakin elämää.

Oman uskontotieteilijätyttären kanssa oli huimaa käydä dialogia niin teologisista kysymyksistä kuin muusta opintoihin liittyvästä. Suurena rikkautena Tuomi koki myös

Millainen on Vammalan uusi pastori, jos häntä pitää kolmella adjektiivilla kuvata? Hyväsydäminen, ihmisystävällinen ja lempeä, vastaa Marita Tuomi itse. Viisas, lempeä ja elämänmyönteinen, määrittelee Ilo-na-tytär äitinsä.

sen, kun Joensuun yliopistossa sijaitsee ortodoksisen teologian laitos ja esimerkiksi klassisia kieliä opiskellaan yhdessä. Ortodoksi-maailmaan tutustuminen avasi paljon näkökulmia.

Gradunsa Tuomi teki Suomen luterilaisen kirkon ja Venäjän ortodoksikirkon oppineuvotteluista 1970–95.

– Opilliset jutut rupesivat kovasti kiinnostamaan. Että vaikka meillä on sama Jumala, oppi nähdään vähän eri lailla.

Tuomi jatkaa yhä tutkimustaan ja väitöskirjan pitäisi olla valmis 2010.

Marginaali-ilmiö

Tuomi tuli innoissaan seurakuntatyöhön ja Karkkuun vs. kappalaiseksi. Lapsityö, lähetys, diakonia, kirkolliset toimitukset, kaikki kiinnostavat.

– Vammalan seurakuntaa katselin ykkösvaihtoehtona pitkään. Tänne halusin mieluummin kuin

esimerkiksi Tampereelle. Nokia taas olisi ollut liian lähellä..

Vammala on ennestään tuttu paikkakunta. Äiti on kotoisin Suodenniemieltä, isä sinne haudattu. Kun pastori ensimmäisinä työpäivinä oli diakonia- ja lähetyspiirissä Suodenniemellä, hän istahti neljän tuntemattoman rouvan pöytään.

– Kun hetken juttelimme, paljastui että kolme oli minulle jotain sukua.

Aloittaminen virkakysymyksen takia julkisuutta saaneessa Vammalassa ei pelottanut.

– Kyse on marginaali-ilmiöstä. Vaikka täällä on naispappeuden vastustusta, se ei ole seurakunnan eikä seurakuntalaisten ääni. Kyllä sota vielä rauhoittuu, aina näitä on kirkkohistoriassa ollut. Ei siitä ole pitkä aika, kun Nokialla kuohui.

Miten Marita Tuomi suhtautuu siihen, kun kaikki työtoverit eivät suostu tulemaan hänen kanssaan yhtä aikaa alttarille?

– Se on heidän ongelmansa, ei

minun. Työ on työtä, sitä tehdään ja jätetään henkilökohtaiset mielipiteet muualle silloin kun kyse on viranhoidosta. Toivon, ettei työvuoroja järjestellä enää sukupuolen mukaan.

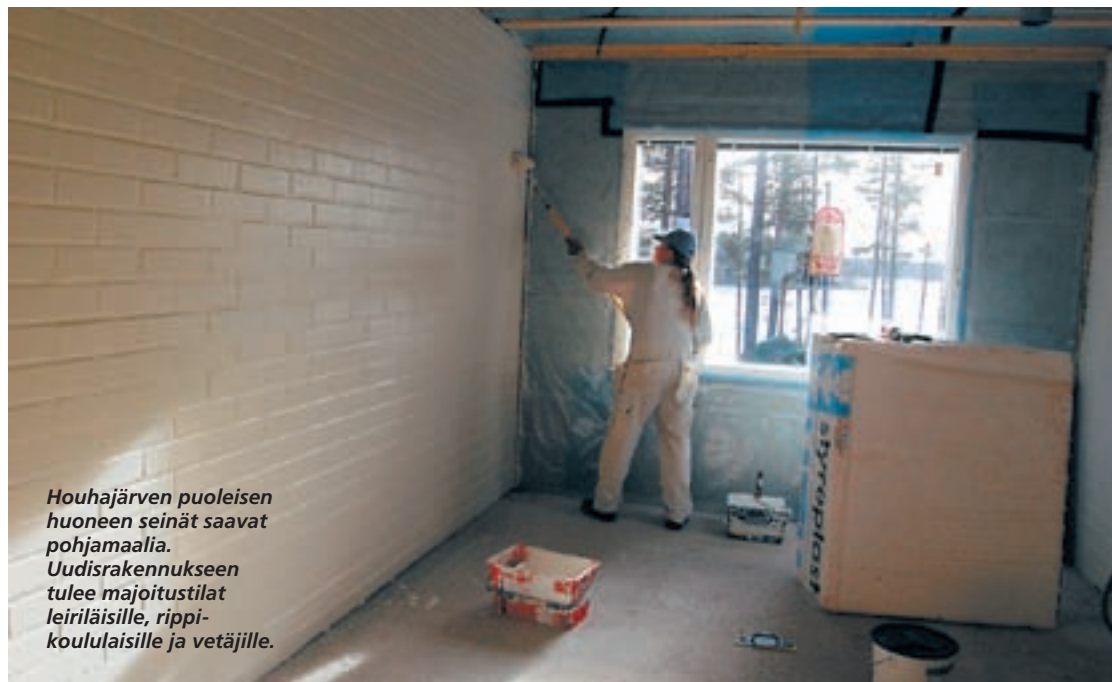
Uusia kasvoja muitakin

Marita Tuomi toimii Karkussa, kunnes kappalaisen virkaan valittu kenttärovasti **Lauri Salminen**, 47, aloittaa työnsä.

Nokialta kotoisin oleva Salminen tulee Vammalaan merivoimien esikunnasta Turusta. Hän on toiminut tähänastisesta työurastaan suurimman osan sotilaspappina.

Sastamalakodin johtaja **Marjatta Karimäki**, 60, puolestaan valittiin johtavaksi diakoniatyöntekijäksi. Virka on Vammalan seurakunnassa uusi, mutta sen haltija vanha tuttu. Luottamus henkilöönä pitkään toiminut Karimäki aloittaa 1. huhtikuuta.

Pirjo Silveri

Houhjärven puoleisen huoneen seinät saavat pohjamaalia. Uudisrakennukseen tulee majoitustilat leiriläisille, rippikouluilaisille ja vetäjille.

Leiriksellä edessä vilkas kevät

Leirimajalla tapahtuu ennen leirisesongin alkua paljon.

Uuden majoitusrakennuksen julkisivujen laudoitus on alkanut, sisällä sisustustyöt päässeet vauhtiin. Huoneitten seinä ja kattopaneelija on jo pohjamaalattu ja pintakäsittelyä.

– Sisustustyöt saataneen valmiiksi maaliskuun loppuun mennessä. Huhtikuulle jäävät lähinnä enää putki- ja sähkökalustus, kuten pistorasioitten, altaitten ja ha-

nojen laittaminen paikalleen, sanoo seurakunnan rakennusmestari **Harri Pitkämäki**.

Leiriksellä on parhaillaan käynnissä toinenkin työmaa. Pikkupirtin puolella tehdään perusteellista keittiöremonttia, joka valmistuu maaliskuussa.

Huhtikuussa tontille rakennetaan uusi kota ja liiterirakennus, ja talkoisiin kaivataan nyt innokkaita, vapaaehtoisia kourapareja.

– Jos käsillä tekeminen kiin-

nostaa, ota rohkeasti yhteyttä, Pitkämäki vinkkaa.

Hän antaa kiinnostuneille tarkkoja tietoja esimerkiksi aikatauluista. Rakennusmestarin tavoittaa numerosta 040 5886 327.

Tänä keväänä valmistuva Leirimajan peruskorjaus on ollut seurakunnalle monivuotinen projekti ja iso investointi. Tälle vuodelle talousarvioon on varattu sitä varten varattu vielä 571 000 euroa.

Naispapat juhlivat 20 vuottaan

Evankelis-luterilaisessa kirkossa tuli 6. maaliskuuta kuluneeksi 20 vuotta siitä, kun ensimmäiset naiset vihittiin papiksi.

Suurimmassa osassa Suomea tilanteeseen on täysin sopeuduttu, eikä papin sukupuoli mitenkään vaikuta käytännön työhön. Vain muutamissa seurakunnissa tilanne on kärjistynyt.

Kiistan uusi nousu julkisuuteen ei sinänsä yllättänyt Naisteologien yhdistyksen puheenjohtajaa **Pirkko Poisuota**. Pinnan alla on kuplinut, ja esimerkiksi Oulun hiippakunnassa oli edellisen piispan aikana problematiikkaa koko ajan. Poisuo arvelee, että ongelmaseurakunnissa on usein muitakin ongelmia ja ristiriitoja, joita on helppo verhota naispappeuskaapuun.

– Tiedossa on ollut, että joillain paikkakunnilla naispapat ovat tehneet työtä raskaissa oloissa. Aivan naapurissa on silti saattanut vallita rauha, eikä naispapin ole yhtään tarvinnut miettiä identiteettiään tai oman työnsä oikeutusta.

Poisuo hämmästelee, kuinka voimakkaasti vastustuksen uudestaan aallosta on käytetty vanhaa argumentointia. On vaadittu naispappeuden perusteiden selvittämistä uudestaan, ja vedottu, kuinka päätös tehtiin aikanaan kevyin perustein.

– Väite on outo, jopa loukkaava. Näkemys, ettei asiaa olisi Raamatusta tarpeeksi tutkittu,

tuntuu kummalliselta, kun juuri näin tehtiin jo 70-luvulla ja koko 80-luku. Tuskin mitään muita Raamatun kohtia on luterilaisessa kirkossa pengottu yhtä tarkkaan.

Poisuo on murheissaan, kun keskustelussa ylimmäksi on nousut, ketkä sanomaa vievät.

– Papin ei pidä luulla itsestään liikoja. Pääasia on viestin sisältö, se että olemme Kristuksen asialla.

Hän toivoo seurakuntiin työrauhaa, kirkon varsinaisen tehtävän, uskottavuuden ja imagon vuoksi.

– Olisi jo aika laskea aseet, koska työarkaa pellolta löytyy kyllä meille kaikille.

Voimalla seitsemän naisen

Vammalassa on 20 vuoden aikana ollut seitsemän naispappia, heistä pisimpään **Mirja Tenkanen**, joka vihittiin 1994. Tenkanen lisäksi papistossa on tällä hetkellä kaksi naista, **Marita Tuomi** ja **Anu Jokinen-Lundén**.

Tyrvään ensimmäinen pappisnainen oli **Hannele Lönnqvist** (1991–1994). Parina viime vuonna seurakuntaa ovat palvelleet myös **Liisa Lampela-Kivistö**, **Johanna Ylärinta** ja **Mervi Ulmanen**.

Suomen luterilaisessa kirkossa on nykyään noin tuhat naispappia.

Pirjo Silveri

Äidit ja esikoiset vauhdissa – vauvakerhon kokoontumisessa jutellaan, mutta myös leikitään ja lauletaan.

Tilkkutäkkiläiset

Seurakuntatalon alakerrassa on lievä ryyssi, kello lähenee yhtä tiistaina. Liuta äitejä kuorii eteisessä muksulta ulkotamineita. Joku jättää nukkuvan vauvan ulos vaunuihin, ikkunan alle.

Ilmassa on isojen ja pienten jälleennäkemisen riemua. Vikkelimmät karkaavat omille tutkimusmatkoilleen, kuka konttaamalla, kuka haparoivoin ensiaskelin.

Anneli Mäki-Laurila on tullut vuoden vanhan Oskarin kanssa Varilasta. Hän levittää kolme isoa peittoa lattialle.

Naiset asettuvat rinkiin ja nostavat pikkuväen leluineen keskelle leikkimään. Tilkkutäkit ommeltiin talkoilla, jotta ei tarvitse istua paljaalla lattialla. Lämpimällä, korealla alustalla vauvojen on lokoisa kellää ja kieppua.

Vartissa ehditään käydä läpi päällimmäiset kuulumiset; hampaiden puhkeamiset, yöunien ja päikkärien määrä ja laatu, nuku-tusmetodit, kokemukset ensikengistä, syö-miset ja syöttämiset.

Kun muut pulputtavat keskenään, Katriina Markkula ja Marja Virtanen käynnistävät keittiössä kahvinkeitintä. Ryhmässä on sellainen tapa, että tarjoiluvastuu kiertää. Tänäpäin oli Katriinan vuoro tuoda makeaa ja Marjan suolaista.

Vuosittain uusi ryhmä?

Vauvakerho syntyi, kun pari ystävästä sai esikoisensa samoihin aikoihin. He alkoivat ahkerasti kyläillä toistensa luona. Pian seuraan liittyi kolmas tuore äiti, joka puolestaan toi mukaan oman tuttunsa, sen neljännen. Sitten tuli viides ja kuudes...

Kasvaneella porukalla tapaamisia alkoi olla hankala järjestää kodeissa. Syntyi idea: pääsisimmekö seurakunnan siipien suojaan?

Kävihän se. Sopukka löytyi Vammalan seurakuntatalosta ja lapsityönohjaaja Raija Seurala otti oma-aloitteisen joukon sydämelleen. Kokemukset ovat niin lupaavia, että lapsi- ja perhetyön johtokunnassa on jo mietitty jatkoa.

Joka vuosi voisi alkaa oma ryhmä syntyville esikoislapsille ja heidän vanhemmilleen, Seurala uumoilee.

Niitä voisi toimia jopa useita, jos intoa ja väkeä riittää. – Onhan seurakunnalla tiloja eri puolilla kaupunkia.

Vauvavuosi 2007 kerholaisia on enimmillään ollut koolla 28, puolet äitejä, puolet muksuja.

– Me tunnemme toisemme, perheet, lapset ja jokaisen kehitysvaiheen. Jos jouk-

ko olisi isompi, systeemi ei enää toimisi näin hyvin, Mäki-Laurila kuvaa.

Jotkut poikkeavat silloin tällöin MLL:n pyörittämässä perhekahvilassa, mutta sinne menee eri mielellä: väkeä käy enemmän ja lapset ovat eri-ikäisiä. Seurakuntataloon suuntaa kuin kotiin, se on ykkönen, koska siellä kaikki ovat hengenheimolaisia.

Kaikki samassa elämäntilanteessa

Vakikerholaisia ovat myös Sanna Vieras Varilasta Veikan kanssa, Piia Salokangas ja Pipsa Myllymaasta, Heli Nieminen ja Jere Mouhijärveltä sekä Anne Syrjänen ja Maiju Sileekalliolta – pilit kaikki kymmenkuisia.

Marja Virtanen, 20, Nuupalasta on äitien kuopus ja hänen puolivuotias Amaliansa lapsista nuorin. Kaukolalaisen Minna Törmän Siiri on juuri täyttänyt vuoden, Katriina Markkulalla ja kahdeksankuisella Juulilla on lyhin matka, vain parisataa metriä.

– Varsinaista ohjelmaa ei ole, lasten ehdoilla touhutaan. Aika kuluu hyvin, kun seurustelemme vapaamuotoisesti, Anneli Mäki-Laurila selittää.

Joskus voi olla jotain spesiaalia, esimerkiksi pikkujoulu tai muutama viikko sitten hattuesittely.

– Yleensä me vaan ollaan, ja juuri se on parasta, Sanna Vieras jatkaa.

– Yhdessäolo, seura, vertaistuki – tällainen arki on meille pelkkää juhlaa, iloitsee Minna Törmä.

Kuin yhdestä suusta kuuluu yhteinen mielipide:

– Jos itsellä on vaikka jotain vaikeuksia tai sairauksia, täällä uskaltaa puhua avoimesti. Meille vauva on ensimmäinen ja olemme kaikki samassa tilanteessa, kukaan ei ole toista kokeneempi tai viisaampi. Voi vapaasti tehdä tyhmiäkin kysymyksiä, ja on helpottavaa kuulla, kun muilla on samantapaisia murheit.

Iloinen jälleennäkeminen jo pihassa.

”Avoimia ja vastaanottavia”

Nykyään kannetaan kovaa huolta nuorten aikuisten kirkosta vieraantumuksesta. Aina-kin 20–32-vuotiaat Vammalan äidit ovat myötäsukaisia, ja he antavat viiden pisteen vihjeen seurakunnan suuntaan:

– Juuri tässä elämänvaiheessa olemme hyvin vastaanottavia ja avoimia kaikelle, ensimmäisen lapsen ensimmäisen vuoden aikana. Seurakunta saisi pitää jollain lailla yhteyttä koteihin myös kasteen ja nelivuotiskäynnin välillä.

Jumalanpalvelus pyhäamuna kymmeneltä ei välttämättä ole lapsiperheelle paras ajankohta lähteä liikkeelle, mutta se ei tarkoita, etteivätkö matalan kynnyksen kirkkohetket kiinnostaa.

Perhekirkkoja suorastaan toivotaan nykyistä useammin, ja niistä tietoa hyvissä ajoin. Niin, ja kesällä leirejä, joille voi lähteä jo vauvan kanssa. Muskarit olisi nasta juttu ja siellä Jumalan Sanaa voisi hyvin tarjota taustalla.

– Olisi kiva laulaa ja leikkiä yhdessä, tuttuja lastenlauluja ja hengellisiä lauluja. Tai niitä joita omassa lapsuudessamme laulettiin, innostuu Anneli Mäki-Laurila.

Vauvakerho on luonteeltaan määrääkainen, kuten nimikin paljastaa. Kun taaperot kasvavat, äidit palaavat työelämään tai perheeseen syntyy toinen lapsi, kuvio muuttuu.

Tosin naiset haikailevat tiiviisti yhteen hitsautuneen ryhmän pitämistä kasassa sen jälkeenkin kun säännölliset viikkotapaamiset loppuvat.

Joku muskarityylinen tilaisuus vaikka kerran kuussa olisi hieno, sinkoaa toiveiden tynnyristä heti ehdotus.

Pirjo Silveri

Katriina Markkula ja pikkjuuli tarkistavat, että kahvipöydässä kaikki on kunnossa.

KIRJAT

Hilka Olkinuora:
Elä ihmeessä!
Kirja naiselle.
Tammi 2008,
115 s.

”Nainen palvelee vastaviihittyä puolisoaan ja yllättyy, kun rooli jääkin päälle. Huomaat, että perhe on jäänyt vain sinun projektiksesi. Muille se on catering-, kuljetus-, terapia- ja pesulapalveluja, itsensä toteuttamisen platformi. Yhteisten päivällisten sijaan tehdään yhteisiä listoja: Tekemisiä ja menemisiä. Yhteisen elämän sijaan eletään erillisprojekteja: Aika silputaan. Kenen aika on tärkein?”

Taivaallisia naisia,
toim. Leena Mäkitalo,
SLS 2007,
207 s.

”Naisilla on myös omaa päiväkerhospirituaaliteettia eli sitä, että äidit istuvat hiekkalaatikolla ja jakavat elämäkokemuksiaan, tarinoitaan ja ongelmiaan keskenään.

Miksi kutsun sitä teologiaksi? Koska siinä on jotain samaa kuin Elisabethin ja Marian kohtaamisessa: kaksi raskaana olevaa naista jakaa elämäntuntojaan ja näkee suuria näkyjä.

Lasten kautta avautuu naisen hengellinen elämä uudella tavalla.”

Teol. tri Pirkko Lehtiö artikkelissaan

Irja Aro-Heinilä:
Kaunis maa.
Painosten herratar Hilja Haahti.
SLS 2007,
210 s

”Teoksillaan Hilja Haahti (1874–1966) pyrki raivaamaan naiselle oikeutettua tilaa – varsinkin kodin ulkopuolisen uran luomiseen ja muuhun osallistumiseen.

Haahden tarjoama malli oli omana aikanaan yhtä aikaa avartuva ja ahdistava. Avartuvuutta siihen toi edistyksellisenä pidettävä pyrkimys tukea naisen vapautumista ja oikeutta määrittää oma elämänsä.

Ahtaaksi naiskuvan teki siihen kytketty vaatimus noudattaa sellaisia tiukkoja tapoja, jotka kaupungistuvan, modernisoituvan ja henkisesti avartuvan yhteiskuntakehityksen myötä rajoittuivat vain harvoille mahdolliseksi herkuksi.”

Suomessa vietetään
kristillisen kirjan viikkoa 10.–16.3.

Kari Mäkinen seurueineen tutustui myös Herra Hakkaraisen taloon. Mauri Kunnas vaimonsa Tarjan kanssa oli itse sitä esittelemässä.

Piispa uudistaisi uskon kieltä

Vammalan piispantarkastuksen ohjelmaan kuulunut piispan kyselytunti oli ensimmäinen Sylvään koulun historiassa.

Yläasteen yhdeksäluokkalaiset tenttasivat Kari Mäkistä kesätoive naispappeuden lisäksi paljon muusta. He halusivat esimerkiksi tietää, minkä asian piispa haluaisi kirkossa uudistuvan.

Mäkinen nosti esiin uskon kielen. Pitäisi osata viljellä sellaista kieltä, joka koskettaa ja jota ihmiset ymmärtävät.

– Muuten kirkon kieli loitontaa siitä, mitä haluaisimme viestittää.

Hän toivoi myös, että kirkko ottaa kaikki kastetut todesta.

– Ei niin, että on ytimeen kuuluvia ja sitten niitä, jotka ovat heidän toimintansa kohteena. Kirkossa pitää kaikkien olla yhtä tärkeitä.

Tilaisuuden jälkeen nuoret kehuivat hiippakunnan paimenen esiintymistä.

– Vaikutti rauhalliselta ja viisaalta mieheltä, tuumi Fanni Koi-
vu, 15.

– Vastaukset olivat selkeitä ja tyhjentäviä. Naispappeudesta saimme hyvin hänen mielipiteensä. Että seurakunnassa ei ole nais- ja miespappeja, on vain pappeja, kommentoi Laura Johanson, 15.

Laura arveli, että oppilaita kiinnostivat erityisesti nuoria lähellä olevat asiat, kuten näkemys seksistä ennen avioliittoa, onko metallimusiikki epäpyhää tai piispan kanta aborttiin.

Katse kohti tulevaa

Piispa tutustui kolmen päivän ajan laajalti vammalalaisiin ja ympäristöön, missä kirkko kaupungissa työtään tekee.

Tyrvään kirkossa pidetyn päätösmessun jälkeen oli yleinen tarkastus, missä piispa ja pappisasessori Pirjo Vahtola kertoivat huomioitaan näkemänsä ja kuulemansa perusteella.

– Seurakunnalla on monipuolinen kosketuspinta seurakuntalaisten elämään. Se on hyvällä tavalla näkyvässä, Mäkinen kiitteli.

Hän viittasi myös vaikeisiin asioihin, joiden kanssa on kipuillut. Vammalassa kaikkien ei ole ollut helppo noudattaa kirkon päätöksiä, ja tämä on vienyt paljon voimavaroja.

– Se mikä näkyy julkisuudessa, ei kuitenkaan ole koko totuus. Tärkein näkyy perustyössä, siinä miten seurakunnassa kohdataan vammalalaisia.

Mäkinen korosti, että kirkossa on tilaa eri tavalla ajattelijoille, mutta ei sille, että tietoisesti irtaudutaan jumalanpalvelus- ja ehtoollisyhteydestä.

– Seurakunnalla on vain yksi ehtoollispöytä.

Haastetta on siinä, kun parannelaan prosessissa syntyneitä haavoja. Piispan mielestä nyt on aika kohdistaa voimat perustyöhön – ja tulevaan.

– Sastamalan seurakunta on vielä moninainen kuin Vammala. Muutoksia on edessä, ja sille on annettava nyt tilaa.

Pirjo Silveri

Keskimääräistä useampi kuuluu kirkkoon

Vammalassa kirkkoon kuuluvia on enemmän kuin Suomessa keskimäärin. Kaupunkilaisista 86,5 prosenttia on myös seurakunnan jäseniä, kun koko maan väestöstä kirkkoon kuuluvia on 81,7 prosenttia.

Vuodenvaihteessa seurakuntalaisia oli kaikkiaan 14 431. Viime vuoden aikana 154 vammalalaista jätti kirkon, 21 liittyi siihen.

Pyhässä kasteessa seurakunnan yhteyteen otettiin 139 vau-

vaa, ajasta iäisyyteen siirtyi 172 jäsentä.

Yhteensä 63 pariskuntaa lausui ”rahdon”, näistä 48 papin edessä. Vammalassa siviiliviikkimisten osuus ev.lut. jäsenten avioliitosta oli vain 23,8 prosenttia, kun vastaava lukema esimerkiksi Turun arkkihiippakunnassa oli 32,7 prosenttia.

Avioeroon päätyi Vammalassa 41 liittoa 2007.

Kinkerit täydessä vauhdissa

Lukukinkerit, lukuset – tai tyrväläisittäin lukusiat – ovat taas vauhdissa. Karkun ja Suodenniemen puolella tilaisuudet on jo ensimmäiseen pidetty.

Tänä vuonna kinkerialueita ovat kahdeksas käsky ”Älä lausu väärää todistusta lähimmäises-täsi”, uskonnon vapaus sekä virret 456 Jos tahdot hartain mielin, 280 Älä vaadi, Jumala ja 285 Voi, mihin raukka juoksisin.

Alun perin kinkerit olivat kristinopin kuulustelutilaisuuksia, osa kirkon kasteopetusta ja kristillistä kasvatusta. Niiden pitäminen kirjattiin 1686 kirkkolakiin.

Ennen oppivelvollisuuden tuloa kinkereillä oli huomattava kansansivistyksellinen vaikutus. Sittemmin merkityksen ovat korvanneet kunnallinen kouluopetus ja seurakunnallinen rippikoulutoiminta.

Maaseudulla kinkereitä kuitenkin järjestetään yhä, esimerkiksi Vammalassa perinne elää vahvana.

To 13.3. Tyrväänkyliä:

Raija ja Veikko Topi klo 18.30

Su 16.3. Sianoja:

Kaarina ja Esko Lepistö, klo 13

Ke 26.3. Ketola-Leiniälä-Laukula:

Pirjo ja Seppo Kulju klo 18.30

To 27.3. Kaukola:

Pirkko ja Reino Pohja klo 18.30

Pe 28.3. Kanta-Vammala:

Ystäväpirtti klo 13

Su 30.3. Eko:

Pirkko ja Tauno Nikkilä klo 19

Ke 2.4. Rautaniemi:

Sari ja Lasse Leppäkoski klo 18.30

To 3.4. Pohjalahjanjärvi-Vihattula:

Ulla Pietilä klo 18.30

Su 6.4. Stormi:

Taru ja Mauri Kaaja klo 17

Ke 9.4. Kiikan-Illo:

Olli Pakula ja Mari Hahko klo 18.30

Su 13.4. Kalliala:

Kaisa ja Timo Äijälä klo 14

Ke 16.4. Roismala:

Raili Myllyniemi klo 18.30

Ke 16.4. Vaununperä:

Seija ja Jaakko Santamäki klo 18.30

To 17.4. Sammaljoki:

Sammaljoen kirkko klo 18.30

Su 20.4. Kaltsila-Hanhijärvi:

Terhi ja Heikki Pakula klo 14

Ti 22.4. Ekojärvi-Kivijärvi:

Leena ja Heikki Tiensuu klo 18.30

Elämää verkossa

Vammalan seurakunnan kotisivuilla on viime viikkoina tapahtunut paljon.

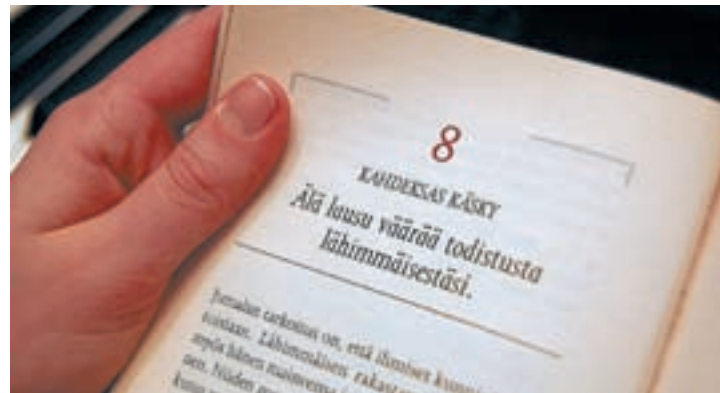
Verkossa on runsaasti uutta aineistoa, muun muassa laaja Ajan-kohtaista-osio. Kolme blogistia kirjoittaa tuntojaan ja ajatuksiaan, ni-

mikkolähetit kertovat kuulumisinaan maailmalta. Www-sivuilta voi nyt lukea myös Vammalan kirkoissa pyhisiin pidettyjä saarnoja.

Elämänmakuisen Sana sinulle -linkin takaa löytyy eri-ikäisiä, säännöllisesti vaihtuvia kirjoitta-

jia, nykyisten ja entisten vammalalaisten lisäksi muita kiinnostavia ja yllättäviäkin nimiä.

Osoitteesta www.vammalan-seurakunta.fi voit totta kai hakea myös monenlaista tietoa tulevista tapahtumista.

Asiantuntevaa palvelua paikkakunnalla jo 70 vuotta
Vammalan Hautausseuraksi Cronen Oy
 Teitä palvelee myös Marttilankatu 37
 kirjansitoja Anna-Liisa Fisher Vammala
 Adressien sitominen kirjaksi nyt mahdollista 03-511 2156

Asiantuntevaa Hautausalan Palvelua
 Surun kohdatessa
Hautauspalvelu T. Teuho
 Valkamakatu 4 Vammala (Luther-talo)
 p. (03) 511 5600, auto 040 764 4678 myös iltaisin ja viikonloppuisin.
 Tiloissamme laaja bautamuistomerkinäyttely.

KOTIMAA-YHTIÖT
ILMOITUSMYYNTI
 Tuula Vitamo-Lindström
 020 754 2309
 tuula.vitamo-lindstrom@kotimaa.fi

Piipiaa
 sanoin ja teoin

Pyhä ja karkea
 Bibliodraama, teoria ja käytäntö
 Gerhard Marcel Martin
 Kaikille, joita kiinnostavat uudenlaiset näkökulmat Raamatun tulkintaan. 19 euroa

Virsikirja ja katekismus
 Saatavana kolme kaunista kansivaihtoehtoa. Mukana jumalanpalvelusliitteet. 12 euroa

Lapsen uskon avainsanat
 -ihmettelykirja kaikenkokoisille Varhaiskasvatuksen ammattilaisten tekemä kirja auttaa avaamaan uskon käsitteitä. Kirjaa on saatavana akvarelli- tai valokuvakuvituksella. 13 euroa

Suomen Piipiaseura | PL 173 | 00161 HELSINKI | puh (09) 612 93 520 | www.bible.fi Piipia

Ilmassa on suuren juhlan tuntua

Pääsiäinen on kristikunnan suurin juhla ja kristillisen uskon perusta.

Kiirastorstai-illasta pääsiäispäivän iltaan vietetään ristin ja ylösnousemuksen pääsiäistä. Jeesuksen ylösnousemisessa kärsimys vaihtuu iloon.

Pääsiäistä edeltävällä viikolla syvennytään Kristuksen kärsimystiehen. Hiljainen viikko alkaa palmusunnuntaista. Nimi viittaa Jeesuksen ratsastukseen Jerusalemiin, jolloin ihmiset heittivät palmunoksia hänen kulkutielleen.

Kärsimyshistoria on perinteisesti jaettu kuuteen lukuun eli ahtiin, joista saarnataan piinaviikon päivinä jumalanpalveluksissa Vammalankin eri kirkoissa. Keskiviikkoiltana 19. maaliskuuta Suodenniemen kirkossa esitetään Ristin tie -kuvaelma.

Kiirastorstai

Pääsiäisen tapahtumien huipennus alkaa. Jeesus asettaa ensin ehtoollisen sakramentin. Illalla hän vetäytyy Getsemanen puutarhaan rukoilemaan voimaa Isältään. Yön kuluessa roomalaiset sotilaat saapuvat juutalaisen tempelipapiston ja saddukeusten kanssa pidättämään Jeesuksen.

Kiirastorstaina Vammalan kaikissa kirkoissa vietetään messua eli ehtoollisjumalanpalvelusta.

Pitkäperjantai

Jeesus ristiinnaulitaan Golgatalla. Hän kuolee ja hänet haudataan.

Pitkäperjantainaamun jumalanpalvelus on erilainen kuin muina

pyhinä. Liturginen väri on musta. Kirkonkellot ja tavallisesti myös urut vaikenavat, alttari on riisuttu.

Perinteisten alttarikukkien sijasta käytetään viittä punaista ruusua, vertauskuvana Jeesuksen viidelle haavalle. Alttarilla voi olla myös orjantappurakruunu. Ainut kynttilä on jumalanpalveluksen symboliikkaan liittyvä Kristuskynttilä. Sekin sammutetaan, kun evankeliumissa on kerrottu Jeesuksen kuolemasta.

Pitkäperjantain jälkeen, hiljaisena lauantaina, muistetaan Jeesuksen haudassa oloa. Liturginen väri on edelleen musta.

Pääsiäispäivä

Sunnuntai on ylösnousemisen juhla, hauta on tyhjä. Jumala on he-

rättänyt Jeesuksen kuolleista ja murtautunut näin haudan ja kuoleman kahleet. Pelastus on tullut kaikkien kristittyjen osaksi.

Tyrvään kirkossa alkaa lauantaina kello 23 pääsiäisyön messu, joka jatkuu sunnuntain puolelle.

Liturginen väri vaihtuu mustasta valkoiseen; ilon, puhtauden ja riemun väriin. Pääsiäisyönä ja pääsiäispäivänä alttarilla on keltanarssiseja tai valkoisia liljoja. Alttarilla on kuusi kynttilää suuren Kristus-juhlan merkinä. Kirkonkellot ja urut soivat jälleen.

Maanantaina, toisena pääsiäispäivänä, jumalanpalveluksissa muistetaan ylösnousemisen Jeesuksen ilmestymistä häntä seuranneille naisille ja opetuslapsille Emmauksen tiellä. Ilmestykset vakuuttavat heidät Jeesuksen kuolleista nousemisesta ja jatkuvasta läsnäolosta keskellä ihmisten elämää.

Pääsiäisaika jatkaa juhlaa

Pääsiäisyö päättää paastonajan, alkaa pääsiäisviikko, jonka teemana on vaeltaminen uudessa elämässä ja valossa. Pääsiäisviikko kestää seuraavaan lauantaihin. Se jatkaa pääsiäisen ilosanomaa ja viestittää ylösnousemisen yhteyttä seurakuntalaisiinsa.

Pääsiäisyöstä alkaa myös ilon täyttämä 50-päiväinen pääsiäisaika, joka päättyy helluntaihin.

Kuunkierto määrittää ajankohdan

Pääsiäispäivää vietetään ensimmäisenä sunnuntaina kevätpäiväntasausten (20.3.) jälkeisen täydenkuun jälkeen. Pääsiäispäivä on aikaisintaan 22. maaliskuuta (tänä vuonna 23.3.) ja viimeistään 25. huhtikuuta. Käytäntö pohjautuu Nikean kirkolliskokouksessa vuonna 325 tehtyyn päätökseen.

Suomenkielinen nimi pääsiäinen viittaa paastosta pääsemiseen. Pitkäperjantai ja pääsiäinen muodostivat 100-luvulta lähtien yhden juhlan, mutta 300-luvulla pitkäperjantai erkani erilliseksi juhlapäiväksi.

Rukous

Eilen

soi

yksinäinen sello,

tumma

ja hauras.

Kieli katkesi.

Ja sitten ei mitään.

Tänään

tuhannet huilut soivat

Kristuksen ylösnousemista

ja sadattuhannet kitarat

ylistyssooloa

ihmiskunnan Lunastajalle,

pahan vallan voittajalle.

Suurten vesien pauhu jylisee

bassoa

ja tuuli tuo mukanaan viestin

Pyhän Hengen virvoittavasta

voimasta.

Ylösnousemuksen aamu

humisee voittoa.

Se laskee ihanan ja

pehmeän harson

kaiken mustuuden päälle.

Totisesti, Kristus on ylösnoussut.

Huomenna

soitan harppua

Jeesuksen kanssa.

Irja Aro-Heinilä

LÖYTÖRETKELLÄ: Mistä löydän

Keidashetkiä ristintiellä

Joh. 6: 8–12

Joh. 12: 1–3

Luuk. 22: 14–20

Luuk. 22: 39–43

Luuk. 23: 42–43

Joh. 19: 25–27

Mark. 16: 1–7

SANAA SASTAMALASTA

Kymppin tarinoita

Nuoruus on monivaihteista. Monia elämä koettelee, ja nuori pettyy muihin ihmisiin tai itseensä. Hän käyttäytyy päinvastaisesti kuin haluaisi tai ei löydä paikkaansa maailmassa. On vaikea sopeutua arkeen eikä omaa toimintaa kykene ohjaamaan.

Vuorovaikutus on takkuista, vaikka kuinka yrittäisi parhaansa. Peli- ja virtuaalimaailma sen sijaan kiehtoo. Nuoret sanovat, etteivät he tunne tulevaisuutta kuulluksi. Kukaan ei näe, millaisia he todella ovat. Aikuiset ovat heidän mielestään etäisiä ja kontrolloivia eikä kohtaamisen kokemuksia ole usein.

Karkun evankelisessa opistossa Kymppillä haluamme antaa nivelvaihetta eläville nuorille avainkokemuksia, jotka antavat toivoa, uskoa ja voimaa ja jotka kannattelevat elämässä. Pyrim-

me siihen, että jokaisen kymppiläisen tarina tulisi näkyväksi. Tarina voi olla rosoinen, elämänmakuinen.

Jokaisen tarina on arvokas ja hyväksyttävä. Tarinan kertominen saa kestää koko lukuvuoden. Painotamme myös, että opiskelijan nimi jää opiston historiankirjoihin ja hän jää meidän mieliimme ja puheisiimme opintojen loputtuakin.

Pidämme kymppiläisille joka aamu aamuhartauden. Luemme päivän tunnussanan. Mieleni liikuttuu usein, kun kumarran pääni rukoukseen nuorten kanssa. Tunnelma luokassa on hiljainen, kuunteleva.

"Iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut, sentähden minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta." (Jes.31:3) "Sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos." (Joh.6:37)

Kerron kymppiläisille omasta hengellisyydestäni. Kerron, että Raamattu on tärkeä kirja, josta löytää aina uutta ajateltavaa. Jumala puhuu meille Sanansa kautta. Jumala rohkaisee, johdattaa ja lohduttaa Sanassaan.

Kerron nuorille, että Jeesuksen risti merkitsee minulle armoa. Erityisesti näytän olevan ihminen, joka tarvitsee Jumalan suurta armoa, sillä väsyn, masennuksen ja puran kiukkuni lähimpänä oleviin. Juuri minunlaisiani heikkoja ja tarvitsevia varten Jeesus kuoli ristillä.

Armon kokemuksen rinnalla tarvitsemme toisiamme. Siksi luotamme yhteisöllisyyteen. Me yhdessä vaikutamme toisiimme, ilmapiiriin ja toimintatapoihin. Voimme tehdä oppilaitoksesta opistokodin, jonne mahtuu eri tavoin ajattelevia, käyttäytyviä ja pukeutuvia nuoria ja aikuisia.

Merja Ristolainen

Aidinkielenopettaja Karkusta, lähetysohjekunnan jäsen

KUKA?

Marja Ritanen

Ikä: syntynyt 1963 Alastarolla
Perhe: aviomies töissä musiikin alalla, itsellä kaksi aikuista poikaa, puolisoilla aikuinen poika sekä kouluikäinen tyttö ja poika
Koulutus: sihteerinlinjan merkonomi 1985, sosionomi-diakoni (Diakonia-ammattikorkeakoulu Pori, 2004), diakonivihkimys 23.5.2005
Ura: työvoimaneuvojana Huittisissa ja Vammalassa yhteensä 19 vuotta, Vammalan seurakunnassa diakoniatyöntekijänä keväästä 2007

Perjantai 1.2

Klo 9–11 olen toisena päivystäjänä diakoniatuomistolla.

Tänään on hiljaista, luonani käy kaksi nuorta. Tietokoneohjelmavaihdoksen vuoksi asiat pitää kirjata paperille ja siirtää myöhemmin koneelle. Uusi ohjelma lienee käyttövalmis viikon päästä.

Diakoniatyöntekijä pyrkii kohtaamaan jokaisen asiakkaan yksilöllisesti. Oli kysymyksessä taloudellisen avun tarve tai muu asia, yhteyttä ottavalle pitäisi jäädä se tuntu, että hän on tullut kuulluksi. Yleensä kysytään myös, haluaako asiakas, että ”tässä ja nyt” työntekijä muistaa asioita rukouksessa.

Rukous on yksi niistä upeista työkaluista, joita meillä on käytössä. Usein rukous avaa aivan uudenlaisen yhteyden ja luottamuksen asiakkaan ja työntekijän välille.

Tutkailen tulleita sähköpostejä. Osaan täytyy reagoida nopeasti, osa on lähinnä tiedotteita. Vielä tänään on palattava näiden kysymysten äärelle. Muutamat puhelet vaativat jatkotyötä.

Klo 11.30–13.30 Via Dolorosa -kirjeen laatimista.

Vuoden tauon jälkeen seurakuntatalossa järjestetään pääsiäisvaellus. Olen oman työalani edustaja työryhmässä.

Lupauduimme Eetu-papin [Myllymäki] kanssa laatimaan luottamushenkilöille suunnatun talkookutsukirjeen. Yhteistyö sujuu jouheasti, mutta koska molemmat olemme ensikertalaisia, päätämme muutamassa kohdin turvautua Irmelin [Kulonpää] kokemukseen. Soitto Irmelille. Hän sattuu olemaan virastolla käymässä ja ehtii kanssamme viimeistelmään kirjeen.

Klo 14–15 mukana piispa Kari Mäkisen ja seurueensa vierailulla Sastamalakodissa ja Tupahoivassa.

Ennen piispan tuloa toivotamme Mirja-papin [Tenkanen] johdolla Marjatan [Karimäki] kukkasin tervetulleeksi diakoniatuomin johtavaksi työntekijäksi. Päiväsalissa väki odottaa innokkaana piispan vierailua.

Joukossa on muutama tuttu kasvo. Puheiden ja kahvin jälkeen tutustumme pikaisesti rakennukseen.

Klo 15.10–17.30 diakoniatuomistossa.

Soitan kotikäyntiasiakkaille ja sovin tapaamisia. Tulevien tapahtumien suunnittelua, rippikoululaisten haastattelulomakkeen muokkaamista ym. Sunnuntaina 10. helmikuuta pääsen osallistu-

Pirjo Silveri

Tarjottimia, essuja ja muita yhteisvastuutuotteita on myytävänä diakoniatuomistossa. Marja Ritanen on lähdössä illan tilaisuuteen ja kerää sopivan näyte-erän mukaansa.

Kohtaamisia diakoniatyössä

maan Mirjan rippikouluryhmän kanssa Salokunnassa messun toteuttamiseen.

Sunnuntai 3.2

Klo 9.30–13.00 messu ja piispan tarkastus.

Klo 14.30–17.30 Afrikkalainen iltapäivä seurakuntatalossa. Aamulla messussa kerättiin kolehti yhteisvastuulle, iltapäivän tilaisuus on myös omistettu yv:lle.

Suurimman panoksen tapahtumaan on tuonut diakoni Tytti Irmeli [Lehikoinen], joka on koristellut rantasalin afrikkalaiseen kulttuuriin sopivaksi. Hän näyttää yleisölle kuvia Liberian matkastaan ja kertoo keräyksen kohdemaasta. Kotimaassa tuetaan kehitysvammaisten työllistymistä.

Avaamme pestuumarkkinat, joita kaimani Marja [Wiikari] on organisoinut. Pienehköstä väkimäärästä huolimatta tunnelma on loistava ja palvelut menevät hyvin kaupaksi. Oma panokseni on uunipellillinen pizzaa, lupasin toimia myös pizzataksina. Ostaja maksaa palvelun yhteisvastuukeräykseen.

Diakoniatuomistosta saa pitkin kevättä kysellä, onko uusia pestuupalveluita tarjolla.

Tilaisuutta siivittävät elävä mu-

siikki ja afrikkalaisyhenkinen napposteltava. Maija-Liisa [Halme] juontaa, meikäläinen myy yhteisvastuutuotteita ja diakoniapappi Mirja pitää loppuhartauden. Muutama läsnäolija haluaa keräyslistan mukaansa, ja lähtee omalle asuinalueelleen keräämään. Yhteistyösä on voimaa!

Maanantai 4.2.

Päivä kuluu kotikäyntityössä.

Talvikelit luovat oman värinsä. Pidän autoilusta, ja joskus olen miettinyt, että voisinkin toimia vaikka taksinkuljettajana. Taksihan on usein ammatissaan myös ”diakonina”.

Jokainen kotikäynti on aina oma kohtaamisensa. Keskustelu, mahdollinen virrenlaulu ja Raamatun luku tapahtuvat asukkaan ehdoilla.

Määrällisesti diakoniatyöntekijät eivät varmaan koskaan pysty kotikäyntitoiveita täyttämään, mutta tärkeintä on, että työntekijä on vierailulla täysipainoisesti läsnä, eikä ajattele esimerkiksi rästissä olevia kirjallisia töitään.

Usein mietin, miten upeaa olisi, kun tätä elämäntarhistoriaa ja tietomäärää pääsisi kirjoittamaan talteen tuleville sukupolville. Ko-

tikäyneillä saa myös laulaa, toisin kuin edellisessä työssäni työvoimaneuvojana.

Tiistai 5.2.

Klo 9–11.00 päivystäjänä diakoniatuomistossa.

Vilkas aamu, parin asiakkaan kanssa varaamme uuden ajan sielunhoidollista keskustelua varten. Klo 11–17 puheluita ja asioiden selvittelyä, kotikäynti.

Yhteistyökumppaneitamme ovat mm. kaupungin perusturva, hiippakunta, naapuriseurakuntien kollegat. Päivystys on työtä, joka joskus laittaa loppupäivän työt uuteen uskoon. Tänään piti ex tempore piipahtaa näkövammaisten käsityökerhossa kertomassa muun muassa nokialaisten vierailusta, mutta aikataulu petti. Kotikäynnille kuitenkin ehdin.

Keskiviikko 6.2.

Klo 9.45–12 työntekijäkokous.

Nuorisotyöntekijä Tuomo [Täipalus] on tällä kertaa kahvinkeitto- ja hartausvuorossa.

Käymme ajankohtaiset asiat läpi, eri työalat kertovat kuulumisistaan, jaamme työtehtäviä. Seurakunnan kotisivuille on tullut pal-

jon uutta luettavaa, eri työalojen tulee edelleen päivittää tietojaan.

Klo 13–14 hengellinen keskustelupiiri Pajamäkikeskuksessa.

Teemana on hengelliset runot, välillä laulamme. Ilmapiiri on avoin – tänne on helppo tulla.

Klo 14–17.45 diakoniatuomin kokous ja tilastojen tekoa.

Käymme päätöstä vaativat juoksevat asiat yhdessä läpi, suunnittelemme tulevia tapahtumia. Päihdeasiat puheeksi -koulutus peruuntuu, Sastamalan opiston Ihminen ihmiselle -kurssi alkaa.

Jokainen vapaaehtoinen työntekijä on kullakin arvoinen. Lähimmäistyössä voi toimia ulkoiluttajana, näkövammaiselle lukijana, kehitysvammaiselle ystävänä jne. Sastamalan alueella alkaa VIVA-projekti: eri toimijat pyrkivät informoimaan, mitä kaikkea vapaaehtoisuutta vanhemman väen on mahdollisuus tehdä.

Viime vuodesta pitää koota vielä yksi tilasto. Maija-Liisa ja Tytti Irmeli jäävät illaksi sururyhmään. Itse lähdän kohti kotia.

Illalla huomaan, että vaikka fyysisesti olen kotona, mieli pyörii työkuvioiden ympärillä. Liekö tuo nyt niin vaarallista?

Marja Ritanen

Diakoniatuomin Marjat Ritanen ja Wiikari (oik) pitävät pientä pikapalaveria keskellä päivää.

Päivystysaikana osa asiakkaista tulee käymään virastolla, moni lähestyy lankoja pitkin.

